

Elimizde pek çok sayıda örnekleri bulunmak-

Çoğu zaman yazarlar yazılarının okunup okunmadığı konusunda kuşkuya kapılırlar. Onlardan biri de benim. Uzun zamanlıdır yazıyorum, bazı arkadaşlarım okuduklarını belirtiyorlar. Ancak bu ifadenin gerçek bir ilgiyi mi yoksa alçakgönüllülüğü mü gösterdiğini pek bilemiyorum. Kasım-Aralık 1998 sayısında yer alan yazım ile ilgili, Kayseri Eczacı Odası Eski Başkanı Meliha Hanım çok duygulandığını hatta gözlerinin yaşardığını ifade etti. "Artık hüzünlenecek istemiyorum" dedi ve daha iyimser yazmamı istedi...

Duygulanıp gözyaşı dökmek insanca bir olgu. Bursa Eczacılar Kooperatifi'nin konuşmacı olarak çağırıldığı bir açık oturumda benim de başıma geldi. Uzun yıllar meslek örgütü yöneticiliği yapan kişiler zamanla anılarına dalıp hüzünlenebilirler. Uygun görürseniz anımı sizlerle de paylaşmak istiyorum. 1980 yılında İstanbul Eczacı Odası yöneticileriyiz. O zaman anlaşmalar Bütçe Uygulama Yönergesi'ne göre yapılmıyor. Her kurum, eczacı odalarının teksirle hazırladığı sözleşme ile büyük kongre kararı olan % 3 iskonto ile anlaşma yapıyor. % 3 iskonto uygulaması zaman zaman meslektaşlarımızın yalnız kendilerini düşünmeleri nedeniyle bozuluyor. Askeri Birliklerle anlaşma yapılacak. Eczacılar toplantıya çağırılıyor, ne kadar iskonto yapacakları soruluyor. Tüm eczacılar % 3 iskonto yapacaklarını açıklıyorlar. Askerler şaşırıyor; 12 Eylül askeri darbesini yapmışlar, sıkıyönetim var, ülkenin yönetimi ellerinde ve bir grup eczacı onların düşündüklerinin aksine teklifte bulunuyor. Toplantıya katılan eczacılar bunun eczacı odasının kararı olduğunu, dışına çıkmayacaklarını anlatıyorlar. Toplantı son buluyor.

Ardından biz eczacı odası yöneticileri çağırılarak, eczacıların fazla

iskonto yapmasının sağlanması, aksi halde bu durumun sorumlusu olacağımız bildiriliyor. Uzun süre tartışıyoruz. Sonuçta % 3 iskonto ile anlaşma yapacaklarını söyleyerek bizi nizamıyeye kadar yolculayıp, selam duruyorlar.

Şunu da ilave ediyorlar: "Ülkesini, mesleğini ve meslektaşını böylesine koruyan kişiler olmanız nedeniyle size saygı duyuyoruz."

Aradan 19 yıl geçtikten sonra, katılım payını kendi elleriyle almayan, meslek etiğini ve meslektaşlarını hiç düşünmeyen kişilerin olabildiğini ve bu sorunu çözme sorumluluğunun da yine bize düştüğünü görüyor ve hüzünlüyorum. İnsanı en fazla yıpratıcı, uğrunda mücadele verdiği doğruların hiçbir mücadelesi olmayanlarca ayaklar altına alınması oluyor.

Doğruların cezaevi sürgünü, meslek ahlakını bozanları yenilgiye uğrattacak özel bir gücü yoktur. Doğruların, savunularının dayanışmasına ihtiyacı vardır.

Hüzünlensek de yazmaya devam edeceğiz... Sanırım Meliha Hanım da bu düşünceme katılır. İnsanlığın şüpheli gördüğü olgular hakkında düşünmekten vazgeçme yönündeki vahim eğiliminin, yaptığı yanlışlıkların yarısının nedeni olduğunu biliyoruz.

Ülkemiz bir yandan Dünya Ticaret Örgütü Anlaşması'nı (GATT) imzalamış, bir yandan da Gümrük Birliği Anlaşmasını eli kolu bağlı sadece seyrediyor. Katma değer yaratmayan ithalatı seyrediyor. Yüksek fiyatlı ithal ilacı seyrediyor. Geldiği ülkenin döviz kuruna göre sürekli artan ithal ilaç fiyatlarını seyrediyor. Hekimlerin ithal edilen ilaçları yazmasını seyrediyor. İthalatla sürekli küçültülen pazarda yerli üreticilerin bir bir yok oluşlarını seyrediyor. Globalizmin 20.

Siz de istediğim bir başka üniversite eczacılık fakültesi açılma girişimleri". Bilirsiniz, bir yöreden milletvekili olanlar ceplerinde hazır iki teklifle parlamentoya gelirler. O yörede üniversite yoksa üniversite kurulması, varsa o ile veya ilçeye üniversiteye bağlı fakülte açılması. Ülkenin insan kaynakları planlaması olmayınca, ne zaman, nerede, hangi konuda, ne kadar yetmişmiş insana ihtiyaç olduğu planlanmayınca böylesine akıldan, bilimden uzak girişimler ortaya çıkıyor. Kurulmak istenen eczacılık fakülteleri de böyle.

Ülkemizde sekiz eczacılık fakültesi var. Sekizincisi tüm karşı çıkışlarımıza rağmen bu yıl 25 öğrenci ile açılan Atatürk Üniversitesi Eczacılık Fakültesi. Tüm eczacılık fakülteleri her yıl 1000 civarında öğrenci alıp 700-800 mezun veriyorlar. Mezunların 700'ü eczane açıyor. Ülkede eczacıları istihdam edecek başka alanda iş yok. Ayrıca 2015 yılına kadar eczacı fazlası var. Serbest eczacılık alanı sürekli sıkışıyor. Meslek etiği hızla erozyona uğruyor. Eczacılık fakültesi açarak iş yaptıklarını zannedenler, işsiz yetiştirip diğer yandan da insan sağlığı ile ilgili son derece önemli bir mesleğin kurallarını yok etmeye neden olduklarını düşünemiyorlar.

Gelin hep birlikte insanları akliselimelime davet edelim. İşsiz eczacı yetişmesine, vergilerimizin boşa harcanmasına göz yummayalım. Gelin suskunluğunuz hakikatlerin zarar hanesine yazılmasın.

Ulu Dönüş